

İKEV/POSTASI

ŞUBAT 2016 - SAYI 60 İSTANBUL KARAMANLILAR EĞİTİM, KÜLTÜR VE SOSYAL DAYANIŞMA VAKFININ GAZETESİDİR. İKİ AYDA BİR YAYINLANIR. ÜCRETSİZDİR.
Bakırköy Osmaniye Mah. Fabrikalar Cad. No:44 İstanbul | Tel: (0212) 542 68 33 | Fax: (0212) 542 68 60 | web: <http://www.ikev.org.tr> | e-mail: info@ikev.org.tr

TAPUMUZU ALDIK

İli	İSTANBUL	Türkiye Cumhuriyeti TAPU SENEDİ			Fotoğraf						
İlçesi	BAKIRKÖY										
Mahallesi	OSMANIYE										
Köyü											
Sokağı											
Mevkii	KİREÇOCAĞI										
Satış Bedeli	0,00	Pafta No.	62	Ada No.	236	Parsel No.	27	Yüzölçümü			
						ha	m ²	dm ²	1.944,77 m ²		
Niteliği	9 KATLI 2 BLOKLU BETONARME KARKAS BINA VE ARSASI										
Planındadır											
Sınırı	Zemin Sistem No : 20098229										
Cins Tashihî İşleminde Tescil edildi.											
Edinme Sebebi	HAK VE MÜKELLEFIYETLER: Tamamının intifa hakkı 30 yıl süre ile İSTANBUL KARAMANLILAR EĞİTİM, KÜLTÜR VE DAYANIŞMA VAKFI'na aittir.										
Sahibi	İSTANBUL BÜYÜKŞEHİR BELEDİYESİ				Tam						
Geldisi	Yevmiye No.	Cilt No.	Sahife No.	Sıra No.	Tarihi	Gittisi					
Cilt No.	1170	72	7074		29/01/2016			Cilt No.			
Sahife No.								Sahife No.			
Sıra No.								Sıra No.			
Tarih								Tarih			
NOT: * Mülkiyetin gayri sukuklar ile devri için Tapu Siciline müracaat edilmelidir. ** Tebliğat Kanunu Hükümlerine göre tasarrufların devşirilmesi ilgili Tapu Sicil Müdürlüğüne bildirilecektir.											

ATILIM A.Ş. 2006 Döner Sermaye İşletmesi tarafından bastırılmıştır. Stok No 129

Seval Alkan Anısına...

Seval Alkan;

Değerli büyüğümüz Muharrem Alkan'ın eşi olmanın ötesinde, hepimizin Seval Ablasıydı.

Her daim gülen yüzü ve zarafeti ile kucaklardı bizleri. Vakfımızın hiçbir etkinliğini kaçırmadığı gibi, maddi anlamda da, en büyük destekçilerin başında gelirdi.

Yine bir etkinliğimizde, bağış miktarını iki katına çıkarması için Muharrem Ağabey'e yaptığı baskıyı dün gibi hatırlarım. Gönül insanıydı yani...

Vakıf olarak geçen yıl başladığımız, Arabaşı günlerinde değerlerimizi de analım düşüncesinden hareketle, bu yıl da Seval Alkan ve Sadi Göncü adına düzenledik etkinliklerimizi. Şubat ayının iki ayrı Pazarında, kıymetli hemşerilerimizi Vakıf Merkezimizde misafir ettik, kucakladık. Üç yüz kişinin üzerinde katılım oldu. Arabaşı'yu kaşıkladık, sıcaıcak etli ekmekleri kapıştık, baklava eşliğinde çaylarımızı yudumladık.

Seval Ablamın ruhuna okuttuğumuz Mevlit ve dualar eşliğinde eski günleri yad ettik, uzun sohbetler ettik. Vakıf Binamızın iskanından sonra, tapusunu almamızı da kutladık bu vesile ile. Muharrem Ağabey'in hediye ettiği kıymetli kitapları götürdük evlerimize. Bu güzel insan da, ancak bu şekilde yad edilebilirdi.

Bir Seval Abla geldi, geçti bu dünyadan. Örnek oldu bizlere, iz bıraktı.

Sakın merak etme Ablacığım, Muharrem Ağabeyimiz bize emanet. Sana duyduğun özlem dışında bir derdi de yok çok şükür.

Mekanın cennet, ruhun şad olsun.

Seni asla unutmayacağız...

İkev Yönetim Kurulu Üyesi & İkev Postası Genel Yayın Sorumlusu
Mehmet Başar

Sadi Göncü ve Karamanlı Olmak

İstanbul'daki Karamanlılar, memleketlerinden ayrılışları da kültürlerinden kopmadılar. Kültür dediğimiz, aslen bir yaşayış, bir varoluştur. Bu varoluşuncoğrafi-tarihî birlikteliğini üretime taşımak demektir. Şimdi lerde sıklıkla gelenek-görenekle karıştırılıyor ve zaman zaman "arabaşı" veya "batırık"a mahkum edilen, lezzetli ama sığ bir yerellik içinde kaybediliyor.

Sadi Göncü, Karamanlı kimliğini muhafaza ederken, ona dışardan da bakabilecek bir mesafe, bir ufuk kazandırmıştı kendisine. Zaten "ken dini bilmek" dediğimiz mesele de bundan ibarettir ve "Karamanlılık" ancak bu şekilde gelecek nesiller için bir bilgi, birikim yaratabilir. Diğer türlü, "kafa kağıdı"nda herhangi bir doğum yeri olarak silikleşir.

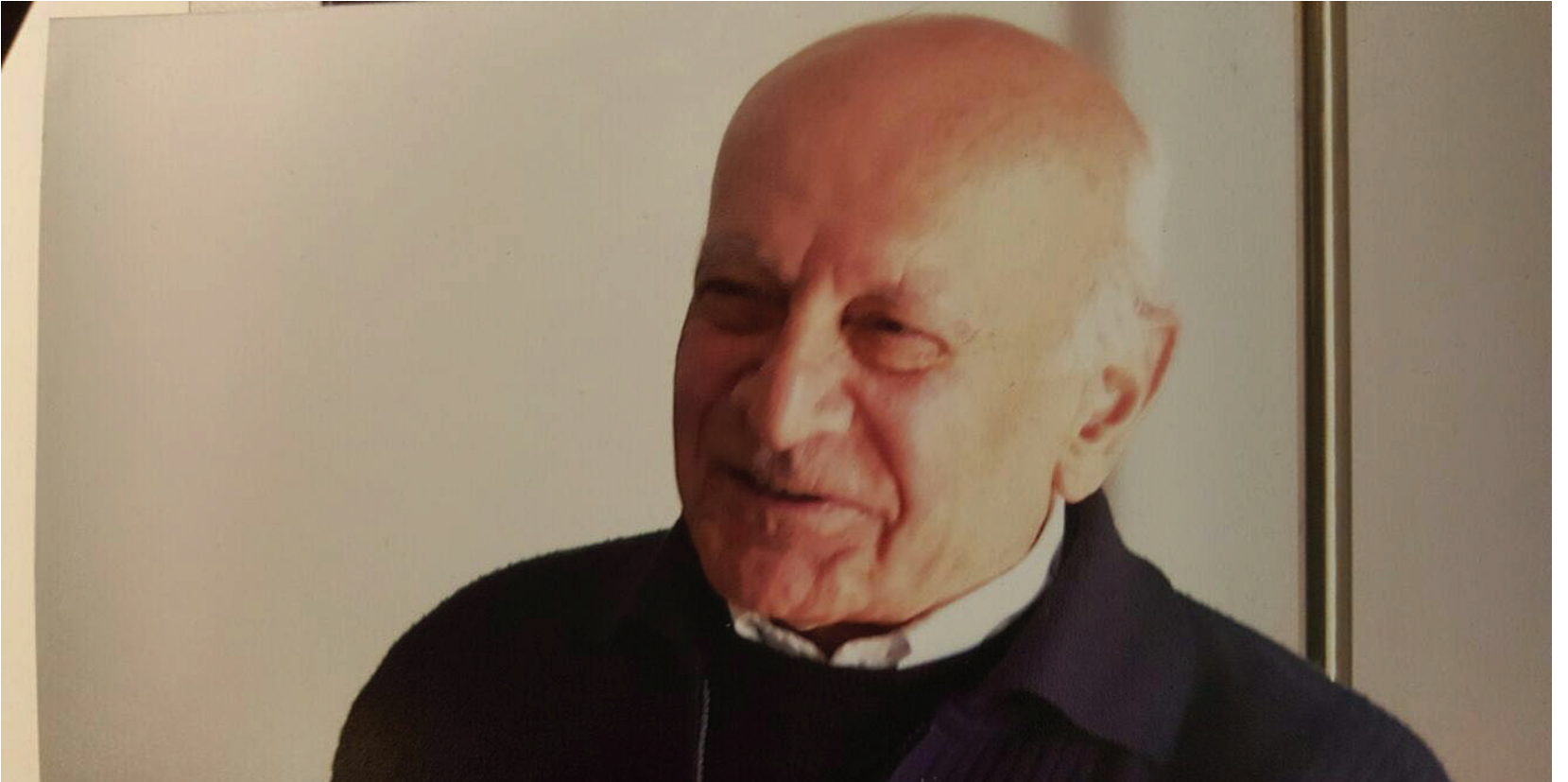
Kadim Anadolu tarihinin belki de en eski kutsal alanlarından biri olan Karadağ'ın eteğinde, farklı kültür ve inanç kavşaklarından geçerek zenginleşmiş; Osmanlıların zaptına dek Türk kültürünün yeni sentezle rini hayata geçirmiş, Türkçe'yi ve Türk İslâmı'nı ifade ve idrak mertebeye sine taşımış;

dolayısıyla her kim olursa olsun insanı, insan ve doğa sevgisini merkeze koymuş nesillerin çocuklarıyız.

Daha doğrusu onlara aşına olmaya, lâıyk olmaya çalışıyoruz. Sadi Bey böyle "yüksek" laflar ettiğimde, "tamam güzel de, sofraya oturmadan önce ellerini yıkadın mı" gibisinden bir replik verirdi. Böylelikle aslında "ayakların yere bassın, gündelik hayattan kopma, aileni etrafını unutma, rutin görevlerini aksatma" demek isterdi.

Çoğu Karamanlı'da olduğu gibi, karşısındaki insanın mevkiine, parasına, puluna veya ettiği sözüne değil, gözüne bakardı. Şimdilerde "düzgün insan" denilen ve artık pek nadir karşılaştığımız o hamuru, o ruhu, o dokuyu arardı. Biz de onu çok arıyoruz, anıyoruz, yaşatıyoruz. Ama hüznle değil; o ince zekası, esprileri, laf yerleştirmeleri, takıntılı ama sevimli halleri ve bize bıraktığı insanlık zenginliğiyle.

Gürsel Göncü

ARABAŞI ETKİNLİKLERİNDEN GÖRÜNTÜLER

“Sevgide Buluşma Özlemi”

Başkan Suat Yıldırım

Sizlere Hakkı Öztoprak abimizin vefatını üzülererek bildiriyorum. Kendisine Allah'tan rahmet yakınlarına, sevenlerine sabır ve metanet diliyorum.

Hakkı abimizin sevgili eşi Zeliha abla definden sonra çocukları ile birlikte vakfımıza geldi gözlerindeki ışığı sevgi ve muhabbeti görmeyi isterdim. Rahmetlinin vakfa ait yükümlülükleri aida, burs ödemelerini yapmak istiyordu vakıf müdürü hesaplara baktı Hakkı abinin borcu yoktu o görevlerini zamanından önce yerine getiren bir vakıf dostu idi.

Ama Zeliha abla hazırlıklı gelmişti çantasından paraları çıkardı gelecek ödemeler için bir demet para verdi burs rakamı artmıştı hesaplar şaşmıştı ama problem yok! Zeliha abla artan rakam için yarın sabah bana gelin onu da ödeyeceğim dedi! Adem abi ile yarın için randevulaştılar. Evet Adem abi sabah uğradı emanetleri aldı ve Hakkı abinin ruhu Zeliha ablanın gönlü rahatladı. Hakkı abi kurucu üyemizdi, çocuklarından ailenin bildireceği birisini kurucu üye yapmak istediğimizi belirttik memnuniyetle dediler. Allah hepsinden razı olsun.

Son iki yılın iskân, kiralama, inşaatın eksikleri, yurdun mühürlenmesi iznin alınması vesaire bir sürü işin ötesinde gerekli gereksiz üzüntü sıkıntı stresten bir bölümünü aldı gitti bu ziyaret. Kendilerine teşekkür ediyoruz.

İmar durumuna göre haklarımızı tam kullanmayan eksik olan Mimari Projeyi yeni mimarlar bulup tadil ettirerek giriş katı yasal hale getirdik terası yeni projede teras bahçe halinde kullanmayı eklettirdik. Projeyi İnşaatı göre yeniden düzelttirerek ne mücadelelerle Sn. Ahmet Ertuğrul'un da desteği ile iskânı aldık! İskân için gerekli olan yaklaşık 400.000,00 TL'yi bulduk, iskânı aldıktan sonra tapunun halen arsa gözüktüğü anlaşıldı bu defa Belediye, Tapu, Kadastro cins tashihi merasimini 3 ayda tamamladık.

Milli Eğitim iskânınız ve yurt açma izin belgeniz yok diyerek yurda mühür vurdu sağ olsun önceki bakanımız Sn. Prof. Dr. Ömer Dinçer hocamızın da desteğiyle bu sorunu da aştık.

Yurt kapasitesinin de fazlalığı sonucu kalorifer sistemi soğuk kış günle rinde yetersiz kaldı her binaya bir sistem olmak üzere ikinci bir kalorifer sistemi kurduk ve sorunu çözdük.

Jeneratör devreye girmemiş ve elektrik tesisatı tamamlanmamıştı, jeneratörü devreye aldık elektrik sistemindeki eksik işleri bitirdik. Çin malı bazı malzemeleri değiştirdik problemi çözdük.

Elektrik, su, doğalgaz saatlerini yurt, vakıf indirimini de uygulayacak şekilde indirimli tarifeden bağımsız hale getirerek sözleşmelerini ona göre imzaladık.

Öğrencilere internet yetersiz geliyor ve problem yaşıyordu, sistemi ve kabloları değiştirdik, dışarı hatlarında Fiber Optik Kablo sistemini getirttik. Yasal bir zorunluluk olarak otellerde de kullanılan kim ve ne kadar kullanıyor, hangi siteye giriyor sistemini kurdurduk.

Otopark dışında binamızda kiraya verilebilecek bütün yerleri kiraya verdik. Hatırı sayılır düzenli bir geliri sözleşmelere bağladık. Otoparka oto yıkama sistemi kurduk ve kiralama için talipli olanlarla görüşüyoruz, ince eleyip sık dokuyoruz.

Binanın reklam değerini dikkate alarak Türkiye'nin göz bebeği hemşerimiz bir şirketle görüşüyoruz. İnşallah bu proje gerçekleşir ise binamızın daha güzel görünmesi ışıklandırılması ve şirketin şanına vakfın itibarına daha fazla katkı sağlayacağız. Teras bahçe projesini gerçekleştirerek artık ye meklerimiz terasta yapacağız inşallah.

Gelenek haline gelen arabaşı çorbası günlerimiz gerek YK üyelerinin masrafları karşılaması ve gerekse son dönemde rahmetli Seval Alkan ablamız ve rahmetli Sadi Göncü abimiz anısına ailelerinin katkılarında olduğu gibi vakfa yük olmadan faaliyet yapmaktayız.

Fatih Noterliği aradı ve vakfımızın tam ünvanını ve adresini sordu hayırdır dedik isim veremeyiz ama vakfınız yararına bir vasiyetname düzenleyeceğiz dediler, artık bağış adak ve kurbanlar vakfımızda kesiliyor, Karamandan Karamanoğlu Mehmet Bey Üniversitesi Vakfından (Kontrol !)bir kerpiç ev bağışı aldık vakfa ve Ömer Nazmi Boynukalın' teşekkür ediyoruz.

Vakfımızın inşaat sebebiyle bir miktar borcu var bankaya ödemelerimiz devam ediyor faizi ile birlikte ödüyorum. İnşallah kısa zamanda bunu da bitireceğiz. Artık vakfın zorunlu giderler dışında harcaması yok devir tasarruf devri ve borç bittikten sonra arsa için para biriktirmeye başlayacağız. İnşallah arsayı da alacağız. Tabi bu konuda hemşerilerimiz Başbakanımız Sayın Ahmet Davutoğlu ve Başbakan Yardımcımız Sayın Lütfü Elvan'ın desteklerini her zaman ki gibi esirgemeyeceklerinden eminiz.

Evet sevgili hemşerilerimiz sevgili dostlarımız bütün bunları başardık başaracağız ama en zorlandığımız alan sevgi bağlarını kanallarını güçlendirmektir. Bu konuda her birimize ayrı ayrı görev ve sorumluluk düşmektedir. Sevgi ve saygı bağlarımızı güçlendirip geliştirelim inanırsak bunu da başaracağımıza eminim. Haydi, birlik ve beraberliğimizi artıralım haydi vakıf buna bir vesile olsun birbirimizi destekleyelim. Mutlu mesut birlikte ve güçlü olalım.

Biz vakıf YK anlattığımız yoğunluk içerisinde bu sene Karaman'a Ankara'ya gidemedik bizi bekleyenlere karşı bu görevi yapamadık affınıza sığınıyoruz. İnşallah seneye ziyaretler, vakıf gezileri piknikler faaliyetler daha artacak sizlerin hepimizin desteğiyle elbette!

Sonra da arsamızı da alarak bütün bu başarıları taçlandıralım. Sevgi bağlarımızı güçlendirerek vakfımızı sonsuza kadar yaşatalım. Sağlıcakla Kalın. Saygılarımla

Vakıf YK Adına Vakıf Başkanı
Av. Suat Yıldırım

ÖĞRENCİ TOPLANTISI..

Geleneksel Öğrenci Mezuniyet toplantımızı 8 Mayıs Pazar günü saat 10.00'dan itibaren Bakırköy Karaman Evi 3. katında gerçekleştirilecektir.

Tüm hemşerilerimiz ve öğrencilerimiz davetlidir.

KADINLAR GÜNÜ...

Nuran UYAR

Bu yazıma Karaman'dan hatırlayabildiğim çalışan kadınlara saygılarımı yolla makla başlayacağım..tabii ki bizleri değil, bizden öncekileri yazarak... 1950'li yıllardan, hatta öncesinden..... Unuttuklarım beni başışlasınlar lütfen...yaşayıp yaşamadıklarını bilmediklerim var... ölenler nur içinde yatsınlar, yaşayanların ellerinden öpüyorum..

Sanırım bu kadınlardan hala yaşayanların en yaşlısı dün “ 90.yaşını bitiren” annem “ ondüleci Kadriye ”. Sanırım Karaman'ın diplomalı ilk kadın kuaförü... Bir çok hanım hala “ gelin başımı Kadriye Abla yapmıştı “ der. Kuaför olarak bir de Nimet Abla var. (ebe Refiyanın ablası) ...

1933'te Karaman'da Belediye Meclisinde 2 hanım üye var. Biri Uray Bayan deniyormuş; Hürmüz Öğütçen ve Tahire Turay.. Önemli bir kadın şairimiz var; Halide Nusret Zorlutuna....

Öğretmenlerimiz var... Fatma Kayan, Günay Müderrisoğlu, Dönüş Karagöz, Şükriye Harani, Ayşe Erdal, Nezahat Tartanoğlu, Necmiye Hoca, Nilüfer Dural, Nermin Hoca ....

Ebe Refia var.. O da bildiğim kadarı ile ilk diplomalı ebemiz.. Eczacı Öznur Zeyneloğlu var..Sümerbank'ta Fahriye Benli Hanım var..

Hepsi bize örnek olmuş Cumhuriyet Kadınları.. ne güzel ki sizleri yarım asırdan fazla bir süredir hala sevgiyle, saygıyla anıyoruz...

Daha önce bu konu ile ilgili hem İKEV POSTASI'na, hem de KARAMANIN SESİ'ne yazılar yazdım. Yıllar geçiyor, her şey değişiyor ama nedense Türkiye'de kadının durumu daha da kötüye gidiyor. Sadece 2015 yılında “kayıtlara geçen “ 144 tane kadın cinayeti var.. gerçekte bu sayının daha yüksek olduğu hepimizce bir bilinen... şiddetten hiç bahsetmeyeceğim. İşte o yüzden ben yine aynı şeyleri karalayacağım izninizle... Hiçbirşey değişmemiş ki yeni bir şey yazayım ... o yüzden eski yazılarımdan kolajları yeniden koyuyorum.

1857 yılında, yani; bundan tam 158 yıl önce işçi kadınların hakları için savaşmaları ve bir şeyler elde edebilmeleri çok güzel..ama olması gereken zaten kadın ve erkek ayrımı yapmadan “ İNSANIN MUTLULUĞU “ olmalı.

İnsan özgürlüğü cinsiyet ile ayrılmaz. Hak ve özgürlük her cins içindir. Nefes alabilen her canlı içindir.

Bir ülke düşünün... erkeği kaçak işçi ve asgari ücretle çalışan.... Akşam eve giderken alacağı ekmeğin parasını kuruş kuruş düşünen, hatta parası çok geldiği için gazete bile okumayan...geleceği yok, sosyal güvencesi yok....

Bir öğretmen düşünün, maaşı üniversitede okuyan çocuğuna yetmediği için, okuldan çıkınca kapı kapı minibüslerde sürünerek özel ders vermeye giden.... Hatta pazarda meyve satan, taksi süren....

Bil bilim adamı düşünün üniversitede.... Maaşı Avrupa'daki meslektaşının en az çeyreği olan, en ufak bir bilimsel araştırma için, onlarca yere, yüzlerce dilekçe yazan ve sonuçta yapacağı bilimsel araştırma için bir kuruş bile destek alamayan....

Bir tıp doktoru düşünün.... Aleti edavatı olmadığından gerekli müdahaleleri yapamadığı için hala çiçekten, kuduzdan elinde ölen ufak bir çocuğun yüzüne bakarken, dudaklarında Hipokrat yeminini mırıldanan.....

Toplumdan bir kaç mesleğe yönelik örnekler bunlar.... Aslında her meslek ile ilgili sayfalar yazabilirim. Şimdi düşünün ekmek kavgasına düşmüş bir toplumda erkeğin kendi hakları çok mu yerinde sanki ? Erkek özgür mü ?

Bu ülkede **KADIN** veya **ERKEK** fark etmez insanın değeri ne kadar ? Önce sorulması gereken soru bu ?

Sonra Anadolu'da bir genç kız düşünün... abisi veya erkek kardeşi okula öncelikli olarak giden, daha genç kızlığını bilmeden evlendirilip evinin küçük kadını olan...kocası ölünce geleneklerden veya maddi olanaksızlıktan hemen eşinin kardeşi ile evlendirilen, üzerine kuma getirilen...evde konuşma hakkı bile olmayan, dayak yediğini söyleyemeyen, doktor yüzü görmeden ölen, tecavüze veya cinsel tacize bile uğrayınca “töredir” diye öldürülen....

Şehirlere bakın.... Hadi Anadolu'da kadın okula gidemedi. Ya şehirlerde. Dayak yiyen kadınlar arasında yüksek okul mezunu olan kadınların oranı yanılmıyorsam % 27 gibi... sözün bittiği yer mi demeli ne demeli bilmem ki ?

Demek ki olay sadece KADIN ÖZGÜRLÜĞÜ değil, İNSANIN ÖZGÜRLÜĞÜ..... EĞİTİM YOKSULLUĞU..... İNSANIN BEDELİ.... EKONOMİK SORUNLAR... GELECEK KORKUSU.....

Ben düşünen, çağdaş, üretken ve böyle olduğum için de çok şanslı olduğuma inanan bir kadın olarak, “ Kadınlar Günü kutlu olsun “ demesem, onun yerine tüm insanlara sağlıklı, mutlu, sevgi ve saygı dolu, gelecek korkusu olmayan aydınlık günler diliyorum desem.....

Aslında birilerinin de beni kutlaması gerekir ? Neden mi İKEV yönetim kurulunda 12 yıl boyunca “ **TEK KADIN** “ yönetim kurulu üyesi olarak çalışmaya çalıştığım için....

Saygılar, Sevgiler.
Nuran UYAR

OLAĞAN GENEL KURUL DAVETİ

Seçimli Olağan Genel Kurul Toplantımız 27 Mart 2016 Pazar günü çoğunluklu, şayet çoğunluk sağlanamaz ise çoğunluk aranmaksızın 17 Nisan 2016 Pazar günü saat 11.00'den itibaren Bakırköy Karaman Evi A-Blok 3. katta gerçekleştirilecektir.

Vakfımızın Kurucu Üyeleri ve tüm Üyelerimizi aramızda görmekten büyük mutluluk duyarız.

İKEV YÖNETİM KURULU adına
Başkan Av. Suat YILDIRIM

ANTALYA KARAMANLILAR VAKFI

KONYA-KARAMAN

Yıllardır nereli olduğumuz sorusuna verdiğimiz Karamanlı cevabına karşılık “Konya Karaman mı?” sorusuna hep tepki veririz değil mi? Yıllardır gözlemle rim. Başka şehirlerde okuyan, askere giden, başka şehirlerdeki insanlarla tanışan bütün Karamanlılar ısrarla savunuruz memleketimizin il olduğunu. Hayır, Konya-Karaman değil, sadece Karaman! Karaman il oldu deriz değil mi? Son yıllarda ben bu şekilde söyleyince, insanlar da bana “yeni il oldunuz değil mi?” diye soruyorlar. Ben de “Evet yeni il olduk, 27 sene önce 1989’da” diye cevap veriyorum. Bu cevap karşısında insanların yüzlerindeki şaşkınlık ifadesini görmek gerçekten hoş oluyor.

Peki ama Karaman’ın il olduğunun bilinmemesi insanların suçu mu yoksa bizlerin mi?

Bence bu suç bizlerin. 27 yıldır bu konuyu anlatamamış olmak doğru gelmiyor bana. Bir yerde bir yanlış var. Bana göre de o yanlış imaj eksikliğinden ve markalaşamamaktan ileri geliyor.

Dışarı çıkıp bir sokak röportajı yapsak. Adana, Kayseri, Malatya, Muğla gibi yerlerin il mi yoksa ilçe mi olduklarını sorsak; sizce bu yerlerin il oldukları ile ilgili hiç tereddüt eden çıkar mı? Çıkmaz tabii ki. Neden?

Çünkü hepsinin kendine göre markaları var. Adana’nın kebabı var, ünlü aktör leri, sporcuları ve yazarları var. Ve Adanalılar bunları marka haline getirip tanıtıyorlar kendilerini.

Keza aynı şekilde Kayseri’nin sucuğu, pastırması, iş adamları, Malatya’nın kayısı, Muğla’nın turistik beldeleri gibi bir çok markalaşmış olguları var. Bu nedenle insanların beyininde bu şehirlerle ilgili farklı görseller ve farklı imajlar oluşmuş. Adana’nın il olduğunu bir yerden unutsa başka bir yerden hatırlarlar.

Peki ya Karaman için insanların kafasında ne var? Evet güzel memleketimizin o kadar çok değeri var ki ama markalaştıramamışız. İnsanlara Karaman hakkında üç şey say desek ilki Karaman’ın koyunu olur, ondan sonra iki şey daha saya mazlar. Yani suç insanlarda değil, bizlerde. Marka değerlerimiz yok maalesef.

Karaman’ın koyunu demişken;

Ülkemizde bir çok insan Karaman’ın il olduğunu bilmezken, ‘Karaman’ın koyunu’ lafını herkes bilir. Biz de insanların kafasındaki bu güzel imaja daha fazla sahip çıksak. Karaman’ın koyununu markalaştırsak. Biblolarını, anahtarlıklarını, oyuncaklarını yaptırırsak. Çocuklar İsviçre’nin Alp dağlarındaki bir çikolata reklamında yer alan mor inek oyuncaklarıyla değil de Karaman koyunu oyuncaklarıyla oynasa. Bu markaya dört bir yandan sahip çıksak da, sarımsak almaya Taşköprü’ye giden, sucuk almaya Kayseri’ye giden vatandaşa da her kurbanda Karaman’a akın etse, festivaller olsa mesela...

Karaman’ın il olduğunu öğretmek için insanların kafasında imajlar oturtmak lazım. Marka lazım, markalar lazım. Hepinizi saygılarımla selamlıyorum.

Uzm. Ecz. Emrah Kıvanç MISIRLIOĞLU
Antalya Karamanlılar Derneği Başkanı

MERSİN KARAMANLILAR VAKFI

İÇİNDEN OYUNLU

“Sen bunları bilmezsin anam bunlar ne içinden oyunludur bir bilsen, Allah bunlar gibilerini az yaratmış. Anası bir dert, kızı bir dert hepsi ayrı ayrı oyun peşindeler, Ah sen bir bilsen ne oyun oynuyorlar, benim başımı didik didik deliyorlar, vır, vır, vır, anası ayrı telden kızı ayrı telden artık dayanamıyorum, yeter artık”.....

İşte size Karamanlıca bir bölüm,

İnşallah bu bölümler eskide kalmıştır, şimdilerde böyle yakınmalar yoktur, bunlar komşuda anlatılan, insanın rahatlaması için, içini dökme dediğimiz laf taşımaktan başka aile sırrını dışarı vurup rahatlatıldığını zanneden eski sohbet ve ziyaret nedenidir.

“Öyle anam öyle bizimki de öyle, dün anasıyla, dizesi geldi kendi başlarına dır, dır, dır, demediler ki şurada bir kaynanası var orada oturalım sohbet idelim lh anam lh”....

Ve sonunda taraflar dayanamazlar önce Karaman’da evleri ayırırlar, kız anası tarafı kendi mahalleyi ister oğlan anası kendi tarafı mahalleyi ister, anlaşma sağlanır uzak bir mahleden eve taşınırlar.

“Her gün anası evinde, çocuklar perişan, her gün gidilir mi madem ananı o kadar çok seviydin, evlenmeyeydin, gitmeyeydin gocaya.”...

Senin bu yaptıklarını inşallah çocuklarında sana yapar, başka bişi demiyorum,”

“Deme kız deme onlarda senin çocukların sayılır, onlar cehil, şimdi akılları havada çocuklar biraz büyüsün görürler analarının evi kaç bucak”

Kahve fincanları boşalmıştır, tabağa ters çevrilir neyse halım çıksın falım, beklenir ve fincan okunur,

“Senin kalbin sıkışmış kalbine fesatlık girmiş, ferahlaman lazım, ama tez zamanda feraha ereceksin,

Benim hatırladığım eski Karaman’dan bir bölüm. Şimdi ziyaretinde bulunduğum akraba ve dostlarımda bu türlü dertleşmeye rastlanmıyor, sağlık ve mutluluk dolu bir Karaman diliyorum..

Gurbetin penceresini açıp baktığımızda insanı derinden üzen bir rüzgar gözle rimizi siler, siyim siyim gözyaşlarımı tutmak mümkün değil boğazınız düğümle nir “Başınız sağ olsun “ bile diyemezsiniz.

İşte öyle bir haberi veriyor İstanbul mesajı. “Hemşehrimiz Fahrettin Benli vefat etmiştir.” Mesajın devamını okumanın bir anlamı kalmamıştır, bir fırtına gözlerimiz önünde .....

Karaman’a gelirlerdi, Karaman’da bayram yaşanırdı. Aralarında futbol, basketbol maçları yaparlardı, mahfelde (ordu evinde) müzik, tiyatro, gösterileri yaparlardı ve yanlarında hep bizlere de görev verilerdi, tekrar ne zaman gelecek diye beklerdik üniversiteli ağabeylerimizi, işte o günlerin çınarlarından bir tanesi daha elveda dedi.

Mekanın Cennet olsun Fahrettin Abi, senin o tok sesini unutmam hiç mümkün değil, Allah’ın takdiri.

Kalanlara Yüce Tanrım sağlık dolu ömür versin, yine öyle güzel bir ses telefonunun öbür tarafında, Sevgili hocam, Özcan Genç.

İlk okulu bitirmiş orta okula kayıtlarımızı yaptırmıştık okul numaralarımız belli olmuştu, dediler ki okul açılıncaya kadar okulda Fransızca kursu verilecekmış, hemen kayıt olduk ve kursa katıldık, benim dönem arkadaşlarım iyi bilirler ki, ben orta okul ve lise de hocalarım beni bir üst sınıfa çağırır Fransızca dersi için örnek gösterilirdim, çünkü ben daha okul açılmadan hocasından temelini almış öğrencilerinden biri idim. Telefonda hasret giderdik, çok ama çok memnun oldum, Allah’tan tekrar tekrar sağlık diliyorum, sizlere. Hocamdan kursta öğrendiğim cümleyi kendisine telefonda aynen ifade ettim. JE SUIS TRES CONTENT CONNESAİNCE AVEC VOUS. (Sizinle tanıştığıma çok memnun oldum.)

Karaman’a ve Hemşehrerime selam, sağlık sevgi dolu en iyi dileklerimi sunuyorum.

EN DERİN SAYGILARIMLA
Salih AYDIN
0.537.790 39 68
MERSİN

Dün Takvimde Biter...

Osmanlı bir annenenden... Karamanlı bir damada ... belgesel mi dersiniz, anı mı dersiniz adını ne koyarsanız koyun.. bugün size bir kitaptan bahsedeceğim. Yazarı bizim köyden Karaman'dan.

Bu benim bulduğum bir yazı başlığı değil... değerli hemşehrimiz Mualla Mezhepoğlu'nun kitabının adı...

Mualla Hanım'ı şahsen tanıyordum , sadece vakıf inşaatının bitiminin sonlarına doğru hem kendisinin hem de bir arkadaşının yaptığı büyük bağış ile biliyordum.

Bir gün bana telefon etti, kendisini tanıttı. O gün İKEV POSTASI'na yazdığım bir yazı ile ilgili konuştuk, biraz sohbet ettik. Kendisi bir kitap yazdığını ve en kısa zamanda basılacağını ve bana da yollayacağını anlattı. Bu arada e-posta ile haberleşmeye başladık. Ben yurt dışında iken beklenen an geldi.

Kitap basılmıştı. Geldiğimin ertesi günü kitap elime ulaştı. Sağ olsun Mualla Hanım bir kitabını imzalayarak bana yollamakla beni çok onurlandırdı. İlk gece kitabı genel bir taradım...resimler çok heyecanlandırdı beni.. kitabın arka kapığında yazanlar:

“ 1930 'da İstanbul Darülfünunu'nda deniz hukuku dersine beklenmedik bir ziyaretçi girer. Cumhurbaşkanı Gazi Mustafa Kemal ön sıradaki öğrencilerin arasına oturarak dersi dinler. Bu kitap, bu anı ölümsüzleştiren fotoğrafta Atatürk'ün hemen solunda görülen iki kişinin hikayesine dair. Bu Beşiktaş'lı genç kız, Karamanlı sınıf arkadaşı ile evlenerek ömürlerini beraber geçirecektir. Son Osmanlı döneminden başlayarak anılar, eski adetler, gündelik hayat öyküleri, fotoğraflar, belgeler ve eşyalar eşliğinde bir Cumhuriyet ailesinin hikayesini okumak için...”

İşte bu kitap Mualla Hanım'ın anne-babası Meliha ve Rıza Mezhepoğlu'nun hikayesi... ama tabii bir de Saray Muallimi anneanne var.. aslında sanki başrol onun...hatta bir ara elimde ayrıca yoktu, kitabın köşesini kıvrırdım. Sonra birden saraylı muallim anneannenin gözlerini üzerimde hissettim. Bana “ ne yapıyorsun bakayım sen, kitap köşesi kıvrılır mı “ der gibi bir hali vardı. ☺. Kitabı okuyunca ne demek istediğimi anlayacaksınız. Savaşlar , ayrılıklar, ölümler yaşamış ama gücünü hiç kaybetmemiş. Başı hep dik bir Osmanlı annesi.. anneanesi...büyük hanım , hanım ve torun Mualla..

Baba Rıza Mezheoğlu Karaman'ın tanınmış ailelerinden Mezheoğullarından.. Büyükbaba Abdurrahman – babaanne Mavişe Hanım. Büyükbaba çiftçi ve tüccar. Geleneklerine bağlı bir Karaman Ailesi. Ev tam Güneş Okulu'nun karşısında..

Büyükbaba Abdurrahman o dönemde Mekke'nin temizliğinin yapılmasını finanse ediyor. O nedenle padişahın takdimnameler ve beratları var.

Mualla Hanım çocukluğunun yaz tatillerindeki düzenli kara trenle Karaman'a gidişlerini, çift tarafı ağaçlı İstasyon Caddesini ve sabahları yenilen kıymalı mayalı ekmek sıkmasının tadını hiç unutmuyor. O tadı başka bir yerde de bulamıyor. Evde hala Arap Aşı çorbası pişiyor. Tüm yaşamı hemen hemen İstanbul'da geçmiş biri için bir de bakıyorsunuz ki Mualla Hanım tam Karamanlı aynı zamanda.. Hiç unutmamış Karaman'ı.. hep yaşamış ve yaşatmış. vakfımıza yaptığı maddi katkı ile de bizler onun adını yaşatmaya çalışacağız.

Bu kitap Karaman'ı da yaşatmanın bir öyküsü aslında....

O gece hemen okumaya başladım. Kitap büyük boy, yazılar oldukça küçük ama o gece neredeyse 60 sayfa okudum. İnanılmaz sürükleyici.. kimi yerde gözlerim doldu, kimi yerde güldüm... ama adeta kitabı yaşadım. Sanki ben de Beşiktaş'ta o evdeydim.

Mualla hanım ile buluşmaya karar verdik ama grip salgını, yeni yıl vs derken nihayet bu hafta başı, yani 11 Ocak Pazartesi kardeşim Adnan ile birlikte Mualla Hanım'ın evine konuk olduk.

Mualla Hanım aynı kitaba göre hayal ettiğim gibiydi. Zarif mi zarif. Güler yüzlü. Sanki daha önceden tanışıyor gibiydik. Son derece candan ağırlandık. Resimlere baktık, kitaptan bahsettik. Kardeşimin mimar ve rehberlik geçmişi dolayısıyla Mualla hanım ile epey ortak dostları çıktı.

Dört saate yakın beraber olduk. İnanın zaman nasıl geçti biz anlamadık. Son zamanlarda geçirdiğim en güzel günlerden biri idi...“ bundan sonra daha sık görüşeceğiz” diyerek ayrıldık.

Sizlere kitabın içeriğinden daha fazla bahsederek heyecanınızı kaybetmenizi istemem. Sadece size “ mutlaka okumalısınız “ derim. Kitaplığınızda olması gerek derim.. Seveceksiniz derim. O anları yaşayacaksınız derim..

Osmanlı'nın son dönemlerini mi yaşamak istersiniz ?

Cumhuriyet'in ilk dönemlerini mi?

Beşiktaş'ı ... Bebek mi ... ?

yoksa kara tren ile Karaman yolculuğu mu ?

hepsi başka güzel... benden bu kadar... artık alıp okuması sizden....

Kitap İş Bankası Kültür Yayınlarından.

Kitabın adı “ Gün Takvimde Biter “ . Yazarı : MuallaMezhepoğlu.

Okuyun...Yorumlarınızı beklerim.

Her zamanki gibi sevgiyle kalın diyorum. Yüreğinizden sevgi, çevrenizden sevdikleriniz eksilmesin..

Nuran UYAR

0542.422 02 42

KARAMAN'DA YALNIZLIK ÇEKMEK

“SUYUN BAŞINDA SUSUZLUKTAN ÖLÜYORUM”

Yıllar bir bir geçti, yaş kemale erdi. Artık bizim kuşak altmışlı yaşları ikmal etmeye başladı. Şehrin önemli insanlarından Keşşaf Hoca Ahmet Neşet devrinde: “Ahir zamanda zina ve bina çoğalacak” diye vaaz edermiş. Zinayı bilmem ama bina gerçekten çoğaldı, dağ taş binayla doldu. Pek çok hoca ise, dünyanın son zamanlarında yılın ay gibi, ayın ise gün gibi geçeceğinde hemfikir. Nasıl inanmazsın, zaman zaman, 1-2 yıl önce şöyle bir şey olmuştur diye bahsederken, olayın 4-5 yıl önce olduğu gerçeğiyle karşı karşıya kalıyoruz. Cuma Sal’ası okunurken, daha iki gün önce Cuma değil miydi diye şaşırıyoruz.

Uzattım bende. Aslında lafı şuraya: yalnızlığa insanoğlunun en büyük dertlerinden, çağın sefil hastalığına getirmek istiyorum. Sadece devrimciler, aydınlar sadece sanatçılar değil, dünyadaki 7 milyar insan zaman zaman yalnızdır. Acılar, dertler, sıkıntılar, hastalıklar, yaşlılık ve aşklar yalnız yaşanır tek kişiliktir ve çoğu zaman paylaşılmaz.

Yıllar içinde Karaman’ın yerlisi, önemli insanları türlü sebeplerle Konya’ya, Ankara’ya, İstanbul’a, İzmir’e bazıları Almanya’ya göç ettiler. Bir varmış bir yokmuş oldular. Yerinde kalan eş, dost, akraba ve arkadaşlarımızdan önemli bir bölümü ise zaten dünya bahçelerine taşlı mahalleden vakitli-vakitsiz gelen davete uyup bir el sallayıp gittiler. Sahi nereye gitti-gider bu insanlar. Bir haberde yok. Bir bilen söyleyen olsa da anlayıp dinlesek.

Şehrin merkez nüfusu 150 bini bulmuş. Buna sevinmek mi lazım bilmiyorum. Bildiğim insanlar arasındaki mesafeler, mevcut ölçü aletleriyle ölçülemeyecek kadar açılmış. Gönüllerimiz terk edilmiş, dağılmış bir büyük köy olmuş birbirine.

Her gün en az bir defa çıkmasam işimin rast gelmeyeceğine inandığım Mecburiyet Caddem İsmetpaşa’da, belki de yalnız ben değil, bizim kuşak garip bir yalnızlık çekiyor. Bu kaldırımlara sığmayıp taşan kesafeti pek yüksek bu yerde insanların yüzde 80’inden fazlasını hay Allah tanımıyorum, bilmiyorum. İş bu duruma ömrünü çarşılarda bu caddede geçirmiş, her çakıl tanesi ile hemhal olmuş biri olarak üzülmeyen edemiyorum. Kalabalıklarda yalnızlık çekmek böyle bir şey olsa gerek. Şehrin nüfusu 50 bin iken insanların yüzde 80’inden fazlasını adıyla, sanıyla, mahallesi, sokağıyla tek tek tanırdık bilirdik.

Caddenin eski yüzlerinden Pastacı Ömer abiyi, Boyacı Çarlı’yi, Büfeci Süreyya’yi, azınlığa düşmüş arada bir eski sahiplerinden bir Karamanlıyı görmesem, eski Taş Belediye, Ziraat Bankası, Süleymanbey Hamamı da yerinde olmasa kendimi kadim Karaman’ın İsmet Paşasında değil de, neredeyse yaban bir el’de ayağımı sürüyorum hissine kapılacağım.

Bana şehirde yaşadığımı hissettiren Muammer Baran’lar, Elifler, İrebişler, Onbaşılar, Mehmet Emin’ler, Eşekçi Orhanlarda çekip gitmişler. Neyleyim ben böyle delisi, velisi olmayan şehri.

Bizim en büyük eksikimiz, Karaman merkezde yaşayanları bir araya getirip tanıştıracak, kucaklayacak bir İstanbul Karamanlılar Vakfı, bir Ankara Karamanlılar Derneği gibi büyük bir buluşma platformumuz yok. Karaman’a sahip çıkacak, insanını yönlendirecek, sonrada şehri çok sesli ve uyumlu büyük bir orkestra gibi yönetecek bir abimiz yok.

İsmi lazım değil efendinin biri bizlere erken vedalaşıp giden Davut’a, “biz kötü biri değildik aslında. Bize bir abi lazımdı, ama o da yoktu” diye anlatmış durumu ahvalini.

İnanılacak gibi değil ama merkezde çarşının göbeğinde olmama rağmen kendi payıma olanı biteni, öleni kalanı bazen bu İKEV ve ANKARAMAN DER’in yayın organlarından öğreniyorum desem abartmış olmam.

Birkaç yıl önce, ölen eşinden dolayı sağlık hizmetlerinden yararlanan Osmanlı bir teyze durumunu: “Ölüler dirilere bakıyor guzum” diye açıklıyvermişti. Bu sözdeki gibi İstanbul ve Ankara’daki gurbet, sılayı besliyor, çocuklar anneyi doyuruyor adeta.

Hayatını gurbette kurmuş, aklına Karaman’ı düşürdüğünde gözleri dolan, dalıp gidenler zannederler ki, sıladakilerin bir eli yağda, bir eli balda, bir muhabbet, bir muhabbet ki sorma gitsin. Oralarından görünen belki bu. Ama keşke öyle olsaydı. Artık bizi bir araya getiren ne Deli Bekir’in Ahırını, (Kahvesi), ne Pala’nın Kahvesi, ne Ticaret ve Esnaf Odası’nın kulübü kaldı. Yeni Sinema’nın, eski sinemanın yerlerinde yellere esiyor. Artık ne Odun Pazarımız, ne Araba pazarımız, ne sebze pazarımız, nede Teyyara meydanımız var. Lunaparkçılar, cambazlarda gelmez oldu. Gece bekçilerimizin de, destancılarımızın da, sokak satıcılarımızın da imi timi duyulmaz oldu.

Eski Belediye Nikâh Salonu uzun zaman görüşüp buluşamayanlar gurbet ve sıladaki insanımız için bir fırsattı, mahfildi. Ama şimdi, o sade ve asilane nikâh törenlerinin yapıldığı Belediye Nikâh Salonunda da buluşamıyoruz. Çünkü burası günümüzde çoktandır insanları birbirinden ayıran parti-purtu faaliyetlerine, katılımı son derece düşük toplantılara kurban edilmiş durumda.

Günümüz düğün salonlarında ise buluşmanın değil, sadece eğlenen çiftleri bir araya getiren ve onlar adına en küçük ayrıntının ezberin uygulandığı, şatafatın, gürültünün, patırının adresi olmuş. Bu duruma bir gelenler pişman bir de gelemeyenler.

Hâsılı; şimdi oturup bir yerde beş dakika bir çay içelim, desem Esat’ın iyi ki bir Öğretmenevi var. Sami hoca zaten gündelik işlerinden başını alamıyor. Bir mazeret bir atalet ki sorma gitsin. Meşgalesi olanda olmayanda tutturmuş bir yol gidiyor. Atalarımız ne güzel özetlemiş durumumuzu: “Ordumuz çok, kimsemiz yok” Şimdi Allah var; çok Karamanlıdan daha Karamanlı olan 30 yıllık Karamanlı Maliyeci İsmail abi de olmasa, işimiz vallahi hepten kül.

Son yıllarda tertiplenmeye başlayan mezuniyet buluşmaları da olmasa, yegâne karşılaşma, buluşma-görüşme alanlarımız bir Musalla taşı arkası ve daha çok tanıdığımızın olduğu Şehir Mezarlığı oluyor.

Biraz önce ölümler, dirilere bakıyor, besliyor dedik ya, değişmez bu garip gerçek hükmünü başka bir manada sürdürmeye devam ediyor: Ölümler, sağken buluşup görüşemeyenleri bir araya getiriyor vesselam. Encamımız hayrolsun.

Siz ey gurbetteki hemşerilerimiz, haklısınız, sizler oralarda hem öksüz, hem yetim sayılırsınız. Ama yinede siz dua edin ve sevinin halinize vallahi. Siz bizden iyisiniz billahi. Bizden kalabalık ve kalabalıklardasınız tallahi. Siz yanın yanında bizim gibi kendi kasabasında bir yaban gibi yaşayanlara yanın. Doğduğu şehirde, kalabalıklarda yalnızlık çekenlere yanın. Siz bizim gibi, analı-babalı öksüzlere yanın.

Aslında bir şarkı ne kadar veciz anlatmış durumumuzu: “Gökyüzünde yalnız gezen yıldızlar/yeryüzünde sizin kadar yalnızım/Ben yalnızım ben yalnızım yalnızım.” Siz gurbeti sıla belleyenler, velhasılı, bizim buradaki hallerimiz sizin halinizden zor.

Hadi yine siz iyisiniz. Yine bir şairin dediği gibi burada biz: “Çeşmenin başında susuzluktan ölüyorum” kıvamındayız. Akıbetimiz hayrola.

Ahmet MISIRLIOĞLU

YİĞİTİME MEKTUP...

Her 13 Şubat bana zehir geliyor. Dün yine eve kapandım, ağladım ağladım ve sana yazmaya karar verdim.

Sen evimizin birtanesiydin ‘BİRİCİKTİN’ bizi bırakıp gitmeye hakkın yoktu. Babam dayanamadı birgün rötarlı (14 Şubat’ta) yanına gelebildi, annem de sonunda pes etti, o da nihayet geldi. Şimdi siz orada mutlusunuz ama ben ben değilim...

Kanadımdın, kolumdun koştun. Senelerce yaşamadım, ağlamaktan göz kapaklarımda kistler oluştu. Yaşadığım için çoğu zaman suçlu hissettim. Yoksa yaşadığımı mı sanıyorum NE?

SENİ ÇOOK ÖZLEDİM, seni ne içimden ne de beynimden atamıyorum, atamıyorum işte. Anneme, babama selam söyle. Mekanınız cennet olsun.

Ablan Gülşen Özdal’dan İstanbul Üniversitesi İktisat Fakültesi 2. sınıf öğrencisi AHMET MÜMTAZ ÖZDAL’a...

KARAMAN 2015 NÜFUSUNUN ANLATTIKLARI

Hasan ŞİMŞEK

0532 253 01 12

İlimiz Karaman'ın 31 Aralık itibarı ile 2015 nüfusu TÜİK verilerine göre 242.196'dır. Bir önceki 2014 sayımında ise 240.362'dir. Artış 1834'tür. Kilometre kareye düşen insan sayısı yaklaşık olarak 27 kişidir.

İllerin nüfus büyüklüğü sıralamasına göre Karaman 2014 sayımında 66. sırada, 2015 sayımında da sıralama değişmemiştir. Karaman, illerin nüfus yoğunluğu sıralamasında 73.sıradadır. Türkiye ortalaması 102 'dir. Nüfusu en büyük İl İstanbul 14 milyon 657.434'tür. Nüfusu en küçük il ise 78.550 kişi ile Bayburt'tur.

Karaman ilinin nüfus artış ortalaması 2013 yılında binde 10,6 iken 2014 yılında binde 10,1, 2015'te ise binde 7,6'ya düşmüştür. Türkiye ortalaması ise binde 13,3 olarak gerçekleşmiştir. 1960'lı ve 1970'li yıllarda ise yıllık Türkiye ortalaması binde 25'lere varan bir artış göste rirken giderek nüfus artış hızının ilimizde ve ülkemizde düştüğü görülmektedir.

İlimiz merkezi ve ilçelerinin nüfus hareketlerine şöyle bir bakarsak;

Ayrancı 2014 yılında 8934, 2015 yılında 8713 'tür.

Bir yılda 221 kişi azalmıştır.

Başyayla 2014 yılında 3861, 2015 yılında 3706'tır.

Bir yılda 115 kişi azalmıştır.

Ermenek 2014 yılında, 29.957, 2015 yılında 29558'dir.

Bir yılda 399 kişi azalmıştır.

Sarıveliler 2014 yılında 12.146, 2015 yılında 11.622'dir.

Bir yılda 524 kişi azalmıştır.

Kazımkarabekir 2014 yılında 4302, 2015 yılında 4327'dir.

Bir yılda 25 kişi çoğalmıştır.

Karaman merkezin ve köyleriyle 2013 'te nüfusu 177.685 iken, 2014 yılında 181.383, 2015'te 184.493 olarak belirlenmiştir. Karaman merkezde 3.698 kişilik bir artış vardır.

Toplam il geneline bakıldığında 2014 yılında nüfus 240.362 iken, 2015 yılında 242.196 olarak sayılmıştır. Artış bir yılda 1834 kişidir.

Karaman ilinin merkezi ve Kazımkarabekir ilçesi hariç diğer ilçelerde ciddi ölçüde olmasa da bir nüfus kaybı ve diğer yerleşim alanlarına bir iç göç olduğu görülüyor.

Bu göçler çoğunlukla Karaman'ın komşularına güneyindeki Mersin (8.318), güney batısındaki Antalya (11.400) ve Kuzeyindeki Konya (29.036) illerine yapılmaktadır. Büyük illerden Başkent Ankara (5.424), İzmir (10.937) ve İstanbul (11.301)'da Karaman menşeli insanların tercih ettikleri yerlerdir. Abartıldığı gibi il dışında öyle çok fazla bir Karamanlı nüfusu yoktur. Türkiye genelinde toplam 95.261 Karamanlı vardır. İlimiz nüfus ile birlikte toplam Türkiye genelindeki Karamanlı sayısı 337.457'dir.

Taşeli Yöresi'nin nüfus 40-50 yıldır aynı sayılarda 40- 50 bin civarında (2015'te:44.886 kişi) seyrediyor. Taşeli Yöresi ortalama yoğunluk 21 kişidir.(bkz. ermenekin sesi.com- Hasan Şimşek) Taşeli Yöresi'nde nüfus artışını karşılayacak geçim alanları kıttır. Nüfusun statik bir yapıda olması ticari hayatı, inşaat sektörünü olumsuz olarak etkilemektedir.

Nüfusu kaybı, yerel yöneticileri ciddi anlamda kaygılandırmakla birlikte, nüfusu yörede tutacak projelerin gerçekleştirilmesi de zor görünmektedir. Taşeli Yöresi, nüfus bakımından Türkiye'nin en tenha yerlerinden biridir. (Ermenek-Sarıveliler-Başyayla) 2012 nüfusu 47.027 iken 2015 sonu nüfusu 44.816'dır. Son üç yılda kayıp 2141'kişidir. Kilometre kareye 21 kişi düşmektedir.

Karaman'da işsizliğin olmadığı vurgusu yanlış bir övünme payıdır. Nüfusun artmadığı ve mevcut iş alanlarının yanında küçük ölçekte açılan iş yerlerinin açılmış olması ile o yerde işsizlik söz konusu edilemez. Görünürde bir işsizlik yok denilse de cazip bir yanı olmadığı anlaşılmaktadır. Zira dış illerden Mersin, Konya ve Antalya gibi göç almıyor, bu illere göç veriyor.

Bir ülkenin en büyük zenginlik kaynağı nüfustur. İlimizde nüfus artmıyor, nerdeyse durma noktasında yaşlanmaya doğru bir seyir izlemektedir.

Taşeli ve merkeze bağlı dağ köylerinde ekonomik faaliyetler en son işlenebilir sınırdadır. Karaman kırsalında nüfusu tutabilecek acil önlemler ihtiyaç vardır. Kent merkezinde işsizliğin olmadığı resmi kayıtlarda belgelenen bir sanayi kentinde nüfus artışının neden olmadığı, neden göç almadığı sorgulanmaya değer bir konudur.

02.02.2016

Hasan ŞİMŞEK

Vakıf Hesabı

Burs Hesabı

**BAĞIŞLARINIZ İÇİN
HESAP NUMARALARIMIZ:**

Türkiye İş Bankası Yeni Camii Şubesi
TR 22000640000011000 3241838
Vakıflar Bankası İstanbul Şubesi
TR 0015800728 6011005

Türkiye İş Bankası Yeni Camii Şubesi
TR 78000640000011000 3186898
Vakıflar Bankası İstanbul Şubesi
TR 0015800728 6011038

"P.O.P. Lojistiğinde İlk ve Tek"

Omex Lojistik, sektöründe farklı ve yenilikçi hizmet anlayışı sunma amacı ile kurulmuş P.O.P. Lojistiğinin ilk ve tek firmasıdır.

"Kampanya ve P.O.P. Lojistiği & Yönetimi" kavramının yaratıcısı olan firmamız, sektöründe lider konumdadır.

"Kampanya ve P.O.P. Lojistiği & Yönetimi"®

1935'ten günümüze...
Taş değirmenin eşsiz lezzeti ve doğallığı
Duru Bulgur'da

DURU
BULGUR

www.durubulgur.com

KAYBETTİĞİMİZ HEMŞERİLERİMİZ

Hemşerimiz Halil İbrahim Yürüdü'nün kızı,
Mustafa Şahin'in eşi
Dursun Şahin
26.12.2015 tarihinde

Hemşerimiz
Celalettin Benli'nin abisi,
Fahrettin Benli
02.01.2016 tarihinde İstanbul'da

Hemşerimiz
Nadide Candan'ın eşi,
İsfendiyar Candan
08.01.2016 tarihinde

Hemşerimiz
Merih Afacan,
09.01.2016 tarihinde

Karaman Belediye Başkan Adayı Merih Ünver'in annesi,
tornacı Mehmet Ünver'in eşi,
Meryem Ünver
23.02.2016 tarihinde Karaman'da

Vakfımız Kurucu Üyesi
Hakkı Öztoprak,
01.03.2016 tarihinde Almanya'da vefat etmiş,
03.03.2016 tarihinde Karaman'da toprağa verilmiştir.

Vefat Etmişlerdir.

Değerli Hemşerilerimiz, Merhum ve Merhumelere Allah'tan Rahmet, Kederli Ailelerine Başsağlığı ve Sabır Dileriz.

"DOĞAL OLARAK BİZDEN"

İKEV/POSTASI

Haberleşme Adresi

Osmaniye Mah. Fabrikalar Cad. No: 44 BAKIRKÖY / İSTANBUL
Tel: (0212) 542 68 33 - 542 68 34 • Faks: (0212) 542 68 60
web adresi: <http://www.ikev.org.tr>
e-mail: info@ikev.org.tr

Sahibi

İSTANBUL KARAMANLILAR EĞİTİM KÜLTÜR ve
SOSYAL DAYANIŞMA VAKFI ADINA

Suat YILDIRIM

Genel Yayın Sorumlusu

Mehmet BAŞAR

Yayın Kurulu

Suat YILDIRIM - Adem KIRNAZ
Mehmet BAŞAR - Faruk ALKAN
Emine MAIROV - İlker BACAK
Emel SAĞLAMER - Salli YEŞİLDAŞ
Muharrem SELEK

Tasarım

İKEV Grafik

Hatice Nur YELGEÇ

Baskı

CÖMERT MATBAA
Gümüşsuyu Cad. Odin İş Merkezi B Blok No: 408 Topkapı / İST
Tel: 0212 565 00 26